

Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΩΝ

Ήτο ἡ πρώτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα ὅτε κατηρχόμην τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐξελθὼν μόλις τοῦ ἐστιατορίου· ἐπισθὲν μου ἤρχετο βρέως τρίζον ἐν κάρρον ἐκ τῶν ἐκτελούντων τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καταβρέγματος τῶν ὁδῶν.

— Σταμάτησε, εἶπον πρὸς τὴν καρραγωγέαν, ἀφοῦ θὰ διέλθω ἐγὼ εἰς περιττὸν τὸ καταβρέγμα.

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος κατ' ἀρχὰς μ' ἐκύτταζεν ἀπορῶν· ἀλλ' ὅτε σταμάτησε εἶδε τὸ ἔδαφος καταβρεγόμενον ἐνόσφ' προύχον ἐκ τοῦ ἀφθόνως σταλαζόντος ἐκ τῶν ἐνδυμάτων μου ἰδρωτός, ἐνόησε καὶ ἔστρεψε τὴν κάρρον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ πρῶτον καφενεῖον ὅπου συνήντησα καὶ ὡς γνήσιος καὶ ἐλεύθερος Ἕλληνα ἐζήτησα παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ κατ' ἀρχὰς ἐν ποτήριον ὕδατος, ἔπειτα ἐν φύλλον σιγαροχάρτου, ἀκολουθῶν φωτιὰν διὰ τὸ σιγάρον μου καὶ τελευταῖον μίαν ἐφημερίδα, ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀπαλύσω τὸν μεσημβρινόν μου ὕπνον ἐντὸς τοῦ καφενεῖου καὶ ὀπίσθεν τῆς ἐφημερίδος, ὑπὸ ἀτυμπτίᾳ καὶ θερμικρασίαν σχετικῶς ἥττον αἰθιοπικὴν ἀπὸ τῆς τοῦ δωματίου μου. Ἀλλὰ μετὰ τινος ἀνωφελεῖς προσπάθειας, βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν μυῶν καὶ τοῦ καύσωνος ἀπληπίσθην περὶ τοῦ ὕπνου καὶ μὴ ἔχων τι νὰ πράξω ἀπεφάσισα νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος.

Τὸ σῶμά μου ἦτο ἐκνευρισμένον, ἡ ὀρεξίς μου θιμωρή, ὁ ἐγκέφαλός μου ἐσκοτισμένος ἐκ τῆς καρηδραξίας, διὰ τοῦτο αἱ φράσεις καὶ αἱ ἐννοιαὶ παρίσταντο ὅλως ἀσφεῖς καὶ συγκεχυμέναι εἰς τὸν νοῦν μου. Τὸ βλέμμα μου περιεπλανᾶτο ἀσκόπως ὡς χρυσαλλίς ἐπὶ τῶν περιόδων καὶ ἡ πρώτη φράσις ἦν ἀνέγνωσα ἦτο ἡ ἐπομένη:

«Ἐν τῇ βασιλικῇ δημοκρατίᾳ μεγίστην λειτουργίαν καὶ τὴν τὰ μάλιστα ἀπαραίτητον πληροῖ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, μόνιμος καὶ αἰδιος οὖσα, μόνιμος καὶ αἰδιώως καὶ εἰδικῶς μεριμνῶσα περὶ τῶν μόνιμων καὶ αἰδίων τοῦ αἰδίου ἔθνους ἀναγκῶν».

— Ποῦς νὰ εἶνε ὁ συντάκτης αὐτῶν τῶν αἰδίων; ἐσκέφθην καὶ παρετήρησα τὸν τίτλον τῆς ἐφημερίδος νομιζὼν ὅτι ἦτο ἡ *Πρωτὰ* ἀπεναντίας ἦτο ὁ *Χρόνος Ἀθηῶν* καὶ τὸ ἄρθρον ἐπεγράφετο «Ἡ Ἀνατροφή τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας».

Τὸ θέμα μοὶ ἐφάνη ἐλκυστικόν καὶ ἐξακολουθήσας τὴν σποραδικὴν ἀνάγνωσιν συνήντησα παρκακτιῶν τὴν ἐξῆς:

«Ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους καὶ ἐπομένως ἀρχηγὸς πάσης ὑπηρεσίας καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε καὶ στρατηγὸς καὶ ναύαρχος ἀλλ' οὐχὶ ἵνα ἐκστρατεύῃ καὶ νὰ ναυμαχῇ. Δύναται δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ εἶνε καὶ γυνή».

Ἐμεινα ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ τούτου. Νὰ εἶνε ναύαρχος καὶ νὰ μὴ ἐκστρατεύῃ, ἐσκέφθην, πολὺ καλὰ! νὰ εἶνε στρατηγὸς καὶ νὰ μὴ ναυμαχῇ, ἔστω! ἀλλὰ πῶς δύναται ὁ βασιλεὺς νὰ εἶνε καὶ γυνή;.. Τότε λοιπὸν ἡ βασίλισσα δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀνὴρ;..

Ἡ ἀναστάσις τοῦ ἐγκεφάλου μου ἔδωκεν αὐξοῦσα, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον ἐφάνετο ἀμειλικτον καὶ ὀλίγον κατωτέρω παρουσιάσθη αἴφνης εἰς τὸ ὄμμα μου ἡ ἐξῆς φράσις:

«Τὸν βασιλέα θέλομεν ἡμεῖς ἐντελῶς ἀπτόλεμον, οἷα ἡ γεραρὰ βασίλισσα Βικτωρία...»

— Ἰδοὺ, εἶπον κατ' ἐμαυτόν, ἐδῶ ὁ ἀρθογράφος φάνεταί κἄπως συνεπής· ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ εἶνε καὶ γυνή ὡς ἡ γεραρὰ βασίλισσα Βικτωρία, καὶ τότε εἶνε ἀπτόλεμος. Ἀλλ' ὅταν ὁ λαὸς πορευθῇ ὑπὸ τ' Ἀνάκτορα κρᾶζων

«ζήτω ὁ πτόλεμος!» τότε θ' ἀναγκασθῇ καὶ αὐτὸς νὰ πτολεμήσῃ καὶ ἐπομένως νὰ γείνῃ Πτολεμαῖος· διότι ἂν μείνῃ καλλιέργων τὰ κτήματά του καὶ ἐνσχολούμενος εἰς τὴν γεωργίαν, θὰ μείνῃ Τριπτόλεμος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τί θὰ γείνῃ ἡ βασίλισσα;

«— Ἡ βασίλισσα, μοὶ ἀπάντησεν ἀμέσως τὸ ἄρθρον δι' ἄλλης περιόδου, εἶνε κατὰ Ροντήρην ἐν § 72 τὸ τέλειον πρότυπον τοῦ καλοῦ καὶ δὴ τῆς τιμῆς. Ἡ βασίλισσα ἐστὶν ὁ ἀριστος γυναικονόμος καὶ δὴ τιμητὴς τις».

Ἡ ἀπορία μου ἐφθασεν ἤδη εἰς τὸ ζενίθ· ἀφοῦ ἡ βασίλισσα εἶνε τὸ πρότυπον, εἶνε οὐδέτερον, οὐσὶ ὅμως καὶ ὁ ἀριστος γυναικονόμος, εἶνε ἀρσενική. Ἀλλ' ἀφοῦ αὕτῃ εἶνε καὶ οὐδέτερον καὶ ἀρσενικόν, ὁ δὲ βασιλεὺς δύναται νὰ εἶνε καὶ θηλυκόν, τί δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τοιαύτης συζυγίας;

Καὶ ἐπελήφθην τῆς ἐξ ἀρχῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἄρθρου, με' ὅλην μου δὲ τὴν ζάλην ἠδυνήθην νὰ ἐξαγάγω τὸ ἐξῆς συμπέρασμα:

«Ὅτι ὁ Ἕλληνα Κωνσταντῖνος Γεωργίου πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκπαίδευσιν ἐξόχως βασιλικήν.

«Ὅτι ὁ Ἕλληνα Γεώργιος Γεωργίου πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκπαίδευσιν ἐξόχως ναυτικήν.

«Ὅτι ὁ Ἕλληνα Νικόλαος Γεωργίου πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκπαίδευσιν ἐξόχως στρατιωτικήν.

«Ὅτι ὁ πενταετής Ἕλληνα Ἀνδρέας Γεωργίου πρέπει νὰ ἔχῃ κύριον μέλημα τὴν κοινωνικὴν τοῦ Κράτους καὶ τὴν τοῦ ἔθνους προκοπὴν διανοητικὴν τε καὶ ὕλικήν, μελετῶν καὶ ἐπιμελούμενος τοῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως συστήματος, ἐπιμελούμενος τῆς εὐεξίας τῆς νομισματικῆς κυκλοφορίας καὶ μὲν δὴ τοῦ τόκου, ὡς παράγοντος παντός ὕλικου ἀγαθοῦ καὶ παντός κκοῦ (τελειότερον διδάσκαλον πρὸς τοῦτο δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἀπὸ τὸν κ. Δι' ἀγγελίην) τῆς συγκοινωνίας, τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν τεχνῶν, τῆς ἐμπορίας, τῆς ἀγρονομίας κλπ. ἐπιμελούμενος τῶν κατὰ τόπους καὶ τῶν ἐν γένει ἢ καθολικῶν ἐκθέσεων τῶν προϊόντων κλπ.»

Καὶ ταῦτα μὲν ἔχουσι καλῶς, ὁ δὲ βασιλόπαις Ἀνδρέας εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σκιρτήσῃ ὑπὸ χαρᾶς μενθάνων μὲ πόσα πράγματα τὸν ἐπιφορτίζει ἀπὸ τοῦδε ἡ σοφὴ μερίμνα τοῦ κ. Ροντήρη. Πλὴν ὁ μικρὸς βασιλόπαις ἂν εἶνε τώρα δὲν εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ εἶνε καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸ τελευταῖον ἄρρεν τέκνον τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. Δύναται μὲν ὁ βασιλεὺς νὰ εἶνε καὶ γυνή, ἡ δὲ βασίλισσα νὰ προσλαμβάνῃ ἀρσενικὰ ἐπίθετα, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε, δὲν ἐμποδίζεται ἐκ τούτου ἡ περικιτέρω τεκνοποιία, ἀφοῦ μάλιστα ἀμφοτέρω εἶνε νέαι. Ἐπομένως ὁ πέμπτος βασιλόπαις πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς μέλημα τὴν κανονικὴν διευθέτησιν τῶν πεζοδρομίων τῆς πόλεως, ὁ ἕκτος ν' ἀνκλάσῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἀσφαγίστου σιγαροχάρτου καὶ τοῦ κρύφου εἰσαγομένου πατρελαίου, ὁ ἑβδομος νὰ προσέχῃ εἰς τὴν διατίμησιν τῶν τροφίμων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὁ ὀγδοὺς ἀποκλειστικῶς ν' ἀσχολῇται εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ ἔνατος...

Τὸν λίαν ὀλισθηρὸν αὐτὸν συλλογισμόν μου ἐσταμάτησεν ἀποτόμως ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ καφενεῖου.

— Κύριε, μοὶ εἶπε, σᾶς παρκακλῶ, δόσπε μου τὴν ἐφημερίδα γιὰτὶ τὴν ζητᾶν ἄλλοι. Εἶνε δύο ὥραι ποῦ τὴν διαβάξετε.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἀνεγίνωσκον τὴν τελευταίαν παρὰγραφον:

«Τούτων ἕνεκα καὶ διὰ τὸ ἄγαν σπουδαῖον τοῦ πράγ-

ματος ἠναγκάσθημεν νὰ κλέψωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς δύο ὥρες, ἵνα ἐκπληρώσωμεν καὶ τὸ προκείμενον καθήκον.»

— Δύο ὥρες! ἀνέκραξα μετὰ φρίκης. Λοιπὸν ὅσας ὥρες ἐκλείπεν ὁ κ. Ροντήρης ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τοῦ τῆς ἀπεδέχθην ἐγὼ καὶ τὰς κατηνάλωσα, ἅρα εἶμαι κλεπτικποδόχος!

Ἐξώρμισα τὸν ὑπηρετὴν νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε εἰς κανένα, καὶ ἐξῆλθον περίφοβος τοῦ καφενείου.

Ἀββαυόμ

Ο Κ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ

Ἦσυχάσατε, ὦ πολυάριθμοι ὀπαδοί, φίλοι καὶ κομπάρσοι καὶ πελάται τοῦ ἐκ Μιλῶν ἐπιφανοῦς πολιτάρχου ἀνδρός· ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος εὐρίσκεται ἐν Ἡπειρῷ ἐπισκεπτόμενος τὸν Ἀμβρακικόν, τὸ Ἀκτινὸν καὶ τὴν Ἠόπραϊναν καὶ οὐδόλως ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τὸν φιλοξενῇ τὸ δυτικὸν τῆς ὑδρογείου ἡμισφαίριον. Καὶ ἂν ὁ Κολόμβος δὲν ἀνεκάλυπτε τὴν Ἀμερικὴν, ἐγίνωσκε δὲ τὸ μυστικὸν τῆς ὑπάρξεώς τῆς ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος, βεβαιώθητε ὅτι δὲν θὰ μετέβαινεν εἰς αὐτὴν περιφρονῶν τὴν δόξαν καὶ προτιμῶν τὸ χυλὸν καὶ ἐφθαρμένον ὑπουργικὸν ἐδώριον ἐν Ἑλλάδι· ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν εἰ δυνατόν καὶ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὸ τῶν ἐσωτερικῶν, διὰ νὰ φρουρῇ τελεσφωρότερον ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Ἀλλ' ἂν ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος δὲν μετέβῃ εἰς Ἀμερικὴν. ἔφθασεν ὅμως μέχρις αὐτῆς τὸ ὄνομα του, καὶ ἔφθασεν ὅχι ἀπ' ἐαυτοῦ προεκτεινόμενον, ἂν καὶ τὸ μήκος τοῦ ἡδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τὸ θαῦμα, ἀλλ' ἔφθασε διὰ τῆς σάλπιγγος τῆς φήμης μετὰ τὰ ἑκτακτα γεγονότα τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ὑπουργικῆς κρίσεως. Φαντάσθητε ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀκόμη ἐνεποίησεν ἄκραν ἐντύπωσιν τὸ ἄγγελμα ὅτι ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος προσκληθεὶς νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον, κατέθηκε τὴν ἐντολήν! Σημειωτέον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐνεποίει ἀνέκαθεν ἱερὰν φρίκην εἰς πάντα Εὐρωπαῖον καὶ Ἀμερικανὸν διὰ τὰ ἐπίμνηκα καὶ δυσκολοπρόφερτον αὐτοῦ, ἱκανῶς δὲ θὰ ἐνηθύνοντο οἱ ἔχθροί τοῦ Ἑλλήνος πολιτευτοῦ ἐὰν ἐμάνθανον εἰς ὁποῖας στρεβλώσεσι ὑπέβηκεν ὁ διεθνὴς τηλεγράφος τὸ ὄνομα του, ὅσας ἀνεφάνετο ὡς δρῶν ἐν τῇ κονίστρᾳ τῆς πολιτικῆς. Τὸ ὄνομα καὶ ἡ πρᾶξις συνενωθέντα ἀπετέλεσαν εἰδός τι Iégende ἄλλοκότου, ἥτις ἐνέπνευσε τοὺς πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ συναδέλφους μας, τὰ προϊόντα δὲ τῆς ἐμπνεύσεως ταύτης, ὡς ἱκανῶς διαθρύπτοντα τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν φιλοτιμίαν, παραθέτομεν ὧδε ἐν προχείρῳ μεταφράσει.

Ἡ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκδιδομένη σατυρικὴ εἰκονογραφημένη ἐφημερίς Puck εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 26 Μαρτίου γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ἕλλην πολιτευτὴς κ. Παπαμιχαλόπουλος ὀργᾷ εἰσέτι πρὸς μάχην. Ἐπεθύμει νὰ στρέψῃ ἐν τηλεβόλον κατὰ τῶν ἀναδόχων του».

Εἰς τὸ ἐπόμενον δὲ φύλλον τῆς 2 Ἰουνίου ἡ αὐτὴ ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν ὡδὴν τοῦ κ. James Jeffrey Roche ἐπιγραφουμένην πρὸς τὸν Papamichotcetera, δηλαδὴ πρὸς τὸν κ. Παπαμιχαλολοιπά. Ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ γράψῃ ὀλόκληρον τὸ ὄνομα του, τῶς καὶ κινεσφάνες, ὡς προείπομεν, διὰ πάντα ξένον ὥστε, ὡς διηγέτο ποτὲ ἀστειζομένη γαλλικὴ ἐφημερίς, κυρία τις ἀκούσασα τὸν

σύζυγόν τῆς ἀναγινώσκοντα τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ὑπουργείου, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀφελῶς ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου:

— Ce sont là deux ministres?

Ἴδού περίπου τὸ νόημα τῆς ᾠδῆς:

Ὁ Παπαμιχαλόπουλε
Μὲ τὸ ἐννεάπηχον ὁτομά σου,
Ἐνῷ ἡ γηραιὰ Μητρόπολις τῆς Ἑλλάδος,
Ἡ Κωνσταντινούπολις,
ὑπονομεύεται καὶ χάνεται,
Ὁ Παπαμιχαλόπουλε,
Πῶς ἡδυνήθης νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν φήμην;

Ὁ Παπαμιχαλόπουλε,
Ἄν εἶχες γνήσιον τὸ φρόνημα,
Ὁ ἀνδρεῖος συρφετός τῶν Ἀθηνῶν
Ἦθελε ξεχωφάνει τὴν γηραιὰν Ἀκρόπολιν
Διὰ πολιμικῶν παταγῶδων κραυγῶν
ὑπὲρ τοῦ Παπαμιχαλοπούλου!

Διὰ τοὺς γινώσκοντας τὴν ἀγγλικὴν παραθέτομεν εἰς τὸ πρωτότυπον ἕτερον ἐπίγραμμα, δημοσιευθὲν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 Μαρτίου τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπίσης ἐκδιδομένης ἐφημεριδος The World (ὁ Κόσμος).

THE NEW MINISTER

I would warrant peace
If bantam Greece
To keep the powers from getting cross,
Should pause and speak
In native Greek
This Pap-am-ich-al-o-pulos.

Τέλος ἡ ἐν Denver τοῦ Κολοράδου ἐκδιδομένη ἐφημερίς Opinion (Γνώμη) ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 22 Μαρτίου ὑπαινισσομένη τὴν μετρίοφροναν ἀπὸ τῆς πρωθυπουργίας παρτίτησιν τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, λέγει τὰ ἑξῆς, ἅτινα βεβίως μόνοι οἱ ἐν Κολοράδῳ ἀναγνώσται ἡδύνατο ν' ἀκούσωσιν ἄνευ ἐκπλήξεως:

«Ἐν Ἑλλάδι ἡ κυρία ἀνησυχία εἶναι τὸ εὐρίσκειν ἀνδρας θέλοντας ν' ἀναλάβωσι τὴν ἐξουσίαν. Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις χρειάζεται σύνταγμα τολμηρῶν ὀργάνων τῆς ἀρχῆς, ὥπως κωλύσωσιν αὐτοὺς νὰ καταστρέψωσι τὸ Καπιτώλιον, ὅταν διαγωνίζωνται περὶ τῆς καταλήψεως αὐτοῦ. Ἡ χώρα ἡμῶν δύναται νὰ ἐξοικονομήσῃ χάριν τῆς Ἑλλάδος ἀρκετοὺς πολιτευτὰς ἱκανοὺς νὰ λαφυραγωγῇσωσι τοὺς Ἀθηναίους, διὰ νὰ ἐπέλθῃ οὕτω τὸ ἰσοζύγιον τοῦ αἵματος».

Ὅχι, ὦ ἐρατεινὴ Γνώμη, πλανᾷσαι! Ὅχι, ὦ προσφιλέστατοι κάτοικοι τοῦ Κολοράδου, δὲν εἶνε ὀρθὴ ἡ γνώμη τῆς Γνώμης σας! Ἐνεκα τῆς μεγάλῃς ἀποστάσεως δὲν δύνασθε νὰ ἐκτιμήσῃτε ὥπως πρέπει τὴν ἀξίαν τῶν πολιτικῶν μας, ἂν δυσπιστῇτε δέ, χωρὶς νὰ μᾶς σταίλητε σεῖς ἐκ τῶν ἰδικῶν σας πολιτευτῶν, σας στέλλομεν ἡμεῖς μερικοὺς ἐκ τῶν ἰδικῶν μας πρὸς δοκιμὴν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἔστω τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου, τὸν ὅποιον τόσον ἀγαπάτε. Καὶ ὅταν μετὰ ἐν ἔτος δὲν πάθωσιν ὑπὸ τετάνου οἱ ἀνδριάντες τοῦ Οὐασιγκτῶνος καὶ τοῦ Φραγκλίνου καὶ τοῦ Ἰέφφερσον Δάβις καὶ τοῦ Λίγκολν, τότε εἴμεθα πρόθυμοι νὰ σας παρχωρήσωμεν τὸν Κῆπον τῶν Δακρύων καὶ τὸ παλκιὸν κατάστημα τῆς ἐκθέσεως τῶν Ὀλυμπίων, ὥπως στολίσῃτε δι' αὐτῶν τὰς πλκτείας τῶν μεγαλοπόλεων σας.

Μαῦρος Ἰάτος